

4938

B 2990



Kind 3 kop.

1903 a.

LULLE LENNUK

30 kop. eest saab iga üks minu käest ilma postirahata.

12 annet aastas, mis maitsev ja lugemise materjali ja

50 kop. eest saad igale tellijale ilmuwad nr. postiga toju.

Zuulikus ilmub „Lilled“ järgmise valitud süuga: Hommikul — laul; Tänamatus; Relipühi jutlus — jutt (järg); Tõetri kirjad — pitsem jutt; Korjett — kena lugulaul; Kirjad III — lõpp; Muinasjutt — G. P. Danilevski järele W. Kinef; Koidu ajal — laul; Si! laul; Naljad ja Tõeterad.

Kui palju pahanuist ei sünnita igaleihele see, et dieti keelt ja kirja ei tunne — sellepärast juhin annustatud Narwas elavate eestlaste ja üle pea iga ühe, tähelepanemist, selle peale, et minu raamatukauplusega läieline kirjatoode toimetamise kundur ühenduses on. Siin jaavad igasugused palwekirjad igasie kohtu- ja ametlikupaika firjutatud, ebaasi taebtused ühe wilunud adwokati filma all firjutatud, — ja mitmesugused wähemad tööd — hoopis odawa hinna eest walumistatud.

Ilmunud on: Tuule tiivul, Mõtte tiivul, Narwa naljad, Külmahan sõed, Tuule tiivul II, Rewade kannid ja Tuule lennul. „Narwa naljasid“ wabetan, uute wästr ümber — sest et kõik nr. lõpule jõudmas on! —

Auustusega T. M. Franzdorf.

Adress: Narwa, T. M. Францдорфу.



Ees olewaks Melipühipühadeks olen saanud ja soowitan juures wäljawalikus, Wene ja Wäljamaa **weinišid, naliwkad, konjakid, šhampaujerid, selteršid ja limonadi.**

Maagist punast wiina wedru wiiji . . .	4 rub. 50 fop.
Samajugust punast wiina 1/4 wedru . . .	1 " 25 "
" " " toobi wiiji . . .	" 45 "
Madeira Portweini wedru wiiji . . .	5 " 50 "
" " " 1/4 wedru . . .	1 " 50 "
" " " toobi wiiji . . .	80 ja 50 f.

Madeira ja Portweini pudeli wiiji: 60 fop. — 85 f. — 1 rub. — 125 f. 150 f. — 2 rub. — 3 rub. — 4 rub. pudel.

Ölut 8 kop. pudel ja kallim, igast wabrikust nagu: Sack, Kokenhosi, Kalinkini, Sawaria, Waldschlosscheni j. n. e. Kasti wiiji odawam ja jaadetakse kodu kätte.

Štearanis soowitan oma auustatud ostjatele wäga maitsewat ja sojutawad **Kalifornija weini** 1 rubla pudel ja kallimad, ka on saada Saint-Raphaeli wiina „**Köhu söber.**“

Amapakkikult **P. I. Berg,**

Ülem Kalifornia wiinade wäljaandja wenemaal.

Narwas, Suures uul., nr. 49, Telefoni nr. 26.



Olen eesolewaks Melipühipühadeks saanud ja soowitan hästi odawate hindadega igat ieltji

☞ worsti kraami ☞

Tawa ja Poolamaa wabrikutesi, suitsatud šhinkii ja liba; muna, wõid ja juustu. **Kilud** igast wabrikust. Kraam on wärske ja hea. Palun lahkesti waatama tulla.

Kõige auustusega **M. Mušt.**

Narwas, Suures uul. Semenowi majas, Bergi wiinakaupluse wastas.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Annan auustatud Narwa linna ja ümbruskonna elanikudele teada, et olen nüesti eesolewaks Melipühadeks **wärsket kaup** saanud, nii kui:



šuwe meeste- ja naesterahwa tübarad

igas ieltiis ja šuuruses; jalutus keppid, igas hinnas ja headuses; wihma ja päewa-warjud, igas ieltiis ja hinnas; wihmakummed, igajuguseid; kindaid igast ieltiist; manisfoid ja mansetta igas numbris; nõõpa, šigaritooja jne.

Kaup on wärske, hinnad odawad. Palun lahkesti waatama tulla.

Auustusega **L. S. Kopp,**

Narwas, Suures uulitses, Brache majas.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Th. Tomberg'i Suur mööblite kauplus ja töötuba.



Annan jellelega oma auustatud ostjatele teada, et mina oma kõišjugu pehmete mööblite, Wiini toolide, puh-

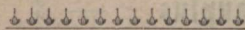
wetite, kappide, kummutite, laudade, peeglite, woodite, matrasside, reišpaunade, lapšewanfrite, korvide ja firmide magajini uude korterise Petrowsti platji äärde, kaupmeeste Šugunowi ja Dultsewi kõrwale maja nr. 11 wiinud olen.



Wõtan tellimisi uute asjade pääle, ja ka wänu teen korralikult ja ruttu ümber.

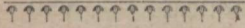
Soowitan hädä hobuse jalwi mis ära šerutud kohtaji ütlemata rutu parandab.

Amapakkikult **Th. Tomberg.**



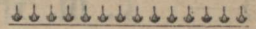
Hind 3 kop.
 Postiga 5 "
 100 lehte 200 "
 100 postiga 250 "

Kuulutuste hind 5 kop.
 pettit rida.



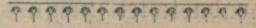
Suuse lennuk

Toimetanud **C. M. Franzdorf.**



Tellita:
 Нарва, Т. М. Франц-
 дорфу.

Reis 4 eefj tellib saabl prii
 Reis 2 " " 1/2 r.
 Reis postita " " 1, 1/2 r.



Lähedal on kewade!

ähedal on kewade,

Öed, wennad uskuge:

Ime rahutu mu rind —

Ei mu süda peta mind! —

Igakord nii tuksub ta,

Kui käib kewad üle maa —

Hoia ennast künnilind,

Et mu laul ei wõida sind! —



Enam waimu!...

...„Argu keegi waimu jõudu
 Püüdnü kinni pidada!...“

Ihu on koor—waim tuum. On ihu, keha terve ja tugew, siis peaks ka waim temas terve tugew ja töötaw wägew olema. Ta peaks — aga kui jagedaste ei tule jeda ette, et jessel kellel ilus, terve ja tugew keha, ihu on—waim kui waanelaps rindus ripub; aga jessel kellest me uskudagi ei junda, tema nõrga, fidura ja wigase kehaliise seijukorra tõttu—koguni tubli, terve, töötaw ja uuriw waim waraks on?...

Kust see tuleb?

Põhjusti on nii mitmesugusti olemas. Need terwed, need omal moel tugewad, ei arwagi endil peale selle ihulise terwiduse ka muud waja olewat, nad ei mõtlegi ka omas rinnas olewa waeselapse waimu peale; nende ülem ihu on oma wälimust ilustada — kuna sijemine olewus, kuna hingeline elawus — hoopis unustusesse jaab jäetud. Jälle teised wabandawad endid sellega: keske südamesse, hingesse näeb? Kui ma aga maailma, ja inimeste ees auu sees saan olla, kui ma seal hiilgan ja kiirgan — siis on mull küll!...

Ja tõsi—neil ei jäegi paremaks püüdeks, ülemaks hüüdeks, unud üle—kui

ENSU TA
 Kirjandusmuuseumi
 Arhiivraamatukogu

73024

ise oma „mina“; kõik muu on neil kõrvaline, mõõda minew, ära kaduw....

Uga õiguse poolest ei ole asi mitte nii. Digel asjade seisukorral ja loodus- jaaduslistel põhjustel peab just waimu eest suuremat hoolt, paremat pühit, kõrgemat nõuet üles näidatama; peab just waim ja tema harimine esimene olema aga mitte ümber pöördukt—waim olgu, waim saagu ikka ja alati ju maast mada- last, lapsepõlwest, meie südametes haritud, kofutud, kaswatud ja terwe, puhast ning püha hoitud, nii — et inimene oma wälimise hülgusega mitte waimu, wait waim, hing, süda — inimest peaks juh- tima, kofutama, õpetama.

Ja jeda püüdku iga hing ise, jeda kofutugu iga inimene ise omas elus, töös, teus korda jaata; ka neil kallil püha waimu wälja walamise pühadel — et „ihu, hing ja waim — kõik jaaksid pühit- jetud!...“ Siis kaswab meis puhtam püüd, tärkab targem hünd, eluneb hingeline iha — sinna poole kust meile kõik hea ja täis and sellest suurest ja kõrgest, walguse kstast alla annetakse, maa peale maha jaadetakse. Püüdtem siis, oh kallid sinna poole, hündtem ja õhtagem ka üles poole.



Shipka ladwal.

Ugeja — astu waimus üle oma kitsa kodumaa pinna, üle laia ja piirita ija- maa — Wenemaa — raia, waata pilgufe sinna paika, kus ükskord, 25 a. eest, jinu suure ijamaa pojad, nende hul- gas aga ka nii mitmed meie Gesti

wennad, Keisri, usu ja ijamaa eest — waprake wastajele — Türklasele weri- seid haawu andsiwad, kitsast Balkani mäeahelikust üle wiidawad käiku oma langemud kehadega katfiwad — jeni kui neile abi ilmus.

Sellest paigast kirjutab üks reisiija praegust nii:

„Ma astun hobuse seljast maha. Uu- felt, suurewiihiliselt tõstawad wägewad Balkani mäed omad päid — ülesse sinise taewa wõlwi poole. Mõned kullid ja kottkad keerutawad seal üleweel; ümber- ringi on jurma waihus... Gemal lõuna pool on üks kõrgem mäe latw, temast jookseb kitsas tee läbi — mäelatw on tõmp, mittu tefatini suur — ja teda kutsutakse „Püha Nikolai mäeks!“ Tema peal on auusambad ja walged ristid ülesse seatud. Sinna ronin ma oma teejuhi abil ülesse. Wida kõrgemale ma jõuan, jeda suuremaks, elawamaks lähew mu „südame rahutus“. Nüüd olen ma päral. Mu Jumal — misjugune suure- päraline waatus siit alla, mu hinge ei täida?!... Mäherdune lõunamaa hülgus filma ei peleta?!... Ma jain põksuwal südamel seisma; loen siit ja sealt ris- tide ja auusammaste pealt, nii mõnegi tutawa Wenekangelase nime. Kui lähid- dased ei ole need nüüd minu südamele, kui kallid mu waimu ja hingele — need, kes meie usku, ijamad — oma eluga — peastfiwad?!... Siit, langeb mu waade weel lõunapoole, sinna kus mäeaheliku ots nõela kombel terawaks jookseb — sinna kust meie kangelased kima ja kända — waenlase peale alla loopfiwad. Seal seijab liht raud ristifene püsti. Selle risti on Wenemaad ja usku armastawad känd ülesse seadnud. Tema all puhkawad aga fajad — pühadust kaitsewad lehad.

Täna waikivad all need orud, kraawid — waikivad ka need kaljumikkad, mäeladwad, mis omal ajal Bene- ja Bulgarlaste werega niifutatud jaiwad.

Kuninglik waikus walitseb igal pool. Kawa, kawa seisin ma põlwili seal ja palwetasin.

Eiis käänasin ümber ja sammusin mäeladwast alla üli ilusasse Noosa orgu, kus 15 Sept. 1902 a. kaunis kena mälestus-kirik, haigemaja ja seminari kool — siisje sai õnnistatud.

Ma olin ühes pühas paigas — paradüüsis — käinud!...



Mis pean uskuma?

R. Hanson'i luuletuse IX salm.

Küll seadsin jammud jedawiisi
Kuis kaimud, jõbrad joowiwad, —
Ja kuulatafin hiljuteki,
Mis inimejed ütlewad.

Kuid lõpuks lugu nõnda ilmus
Et haige terwet kandma läks,
Ja jelle enda kaelas filmus
Kes tõttas teije peastijaks.

Ja tänu?!... Roh, see olnud enne
Kui wares walge oli weel;
Küüd aga täna siiski õnne
Kui tänu eest jull kiwid teel.

Kui on kord teada, kuhu jõidada
Mis tarwis siis weel küsid teed?
Sa narri-krooni tõesti wõidada
Kui kõid, mis tahetakse — teed!

„Mm mõistab kohut,“ lajs ta mõista
Kord kohut, enesele ka?!...
Et lasku kord ka wälja paista
Mis warjab juure hirmuga?

Kui jõitleb ta ju nõtra usku:
Lajs käsutab mäed meresse!...
Kui tunned ilma lobast tuskku
Eiis hirwitab find dieti!

Kui koorem jattunud on selga
Kas teenitult wõi asjata,
Eiis hästi teeb — kes mitt' ei pelga,
End jellest wõimjalt wabasta!

Kuid wabaks siis waft jõuad saada
Kui oled lahti kõidikuft
Kui juudad ennast wabastada
Sa arwamiste ahelast! —



Melipühi jutlus.

Ernst Weigelt'i jutustus.

Gestitanud J. K.

I.

Melipühi kellad kõlasiwad üle maa ja kandsiwad rahu ning rõõmu iga ühe südamesse. Siisgi aga — mitte igasse südamesse. Kuuje peremehele, keda tema tua taga kaswawa üfikku kuuje pärast nõnda nimetadi, oli kohus mõni päew enne pühi paha terwituse saatnud, kuna ta mitmeaastase, igast kohtust läbikäinud protsessi järele waidluse all olewa heinamaa tema wastajele, ja temale enesele weel tublid kohtu kulud kanda oli mõistunud. Mõlemad wastajad oliwad asja lõppu oma advokatidelt telegrahwi teel teada jaanud, ja loomulikult polnud wõitja Enha peremees mitte wiititanud,

feda sõnumit küla kõrtsis teistele rääkida, kust ta wälgu kiirufel üle terve walla ja kaugemalegi laiali lagunes.

Kui nüüd Nelipüha kellad kirikusse kutsujawad, ja Luha peremees, nagu igal pühapäewal, omastega kormwantril Kuuse talu ukse eest mööda sõitis, paisutas talupojalik uhkus ta südant. Ta laskis hobuse jammu käia ja plahutas paar korda waljuste piitsa. Need olivad sõnad, mida ainult üks mõistis, ja see pidi neid nüüd kuulma. Toreda heinamaa wõitnud ja teisele tuhandeid makswa kohtu kulu kaela saatnud! Ja, jääb wõis juba üks naerda ja rõõmsaid Nelipühi pühitseda.

Ja teine?

Dummalt ja kahwatult, jasis pääd kätte najale toetades, istus see afna all lana ääres ja wõhtis tarretanud pilgul läbi afna tee peale, mis Luha talu õue wiis.

Nelipühi kellad kõlasiwad kuulmatalt ta kõrwus, niisama lindude healitsemised ligidal kuusikus. Ta ei näinud mitte pühapäewa päikest naeratama pandud, Nelipühi ehtes õitjewat loodust, mida ta omast seisupaigast laialt wõis waadelda.

Alles siis, kui küla tänawas Luha talu poolt wanker nähtawale weeres, tuli elu ja liikumine uuesti ta tardunud kehasse tagasi. Ta filmad lõiwad leegitsema, huuled liikusiwad kramplikult, nagu oleksiwad nad jalajaid sajatuse sõnu lugenud, ja sõrmed kiskusiwad endid kõwerasse ning wäriksiwad, just nagu oleksiwad nad wastase küllest finni haarata ja ta kõri kofku pigistada tahtnud.

Nüüd oli ta ennast tüli all olewa maa üle rõõmustanud; nüüd oli see teisele mõistetud. See oli kõige parem osa ta omadusest; ta oleks pidanud maja

ja talu ära müüma, et ainult protsesi kulufid ära maksta. Aga ta ei olnud ju mitte üksinda ilmas: tall oli ju naine ja laps, üks niisama armas, kui teine, kellede eest ta muretsema ja kellede tulewiku peale ta mõtlema pidi. Küll käis teine iga pühapäewal siit mööda, kuid täna oli jelles möödaminekus nagu midagit ijeäralikku. See oli kui wäljakutsumine, kui wõidukäik wõidetu maja eest mööda. Ja tema pidi seda kannatama, pidi hambad kofku piigistama ja waikima.

Tuulehoog jookkis üle küla, Nelipüha kellad kofsiwad waljuste tupp, nagu tõsine südamesse kõnelew manitsus; aga õnnetu ei kuulnud seda mitte. Põlgtus ja kätte maksmine määsajiwad ta rinnus. Ainult rataste pöörin ja karpjade plagin tungis ta kõrwadesse. Ta küürutas ja ajas pea afnast wälja, et paremine näha ja kuulda oleks olnud. Nii waritseb rõõmloom oma hädaohtu aimamata liginemat ohwert.

Ja nüüd — nüüd sündis, mis ial polnud sündinud: jammu käies läks wanker mööda. Luha peremees näitas, omaksetega kõneledes, käega üle wõidetud maa tüki ja plahutas mitu korda uhkes wõidu rõõmus piitsa.

Metsiku hüüdega hüppas Kuuse peremees seina juurde, tõmbas püsi maha ja pani palgele. Sellamal filmapilgul awas end üks. Naine ja laps tormasiwad sisse.

„Mees! Isa! Mis tahad ja teha?“

Käsi ja käekene haarasiwad ta küllest finni ja pigistasiwad teda kõwasti.

Ta ehmatas. Meeletu wihatuju oli murtud. Tapariist langes maha. Wanker weeres edasi...

„Kiig hilja!“ ohkas ta tumedalt. Ta naine aga pani käed kokku ja hüüdis rõõmsalt „Sumal olgu tänatud!“ Siis wõttis ta mehe käest püsti ära ja pani oma paigale tagasi. Mees lastis jeda kõik jündida. Ta laste poole pöörates, kes wanfert mitte polnud näinud, rääkis naine edasi: „Sa tahtis täna warblasi laska — täna pühapäewal. Minge ja pange endid walmis! Meie peame ju täna kirikusse minema.“

Papsed läksiwad kartlikult ja kahtlewatel pilkudel wälja. Ilma et nad asjalugu oleksiwad mõistnud, aimasiwad nad ometi, et siin midagi hirmust pidi jündima ja kõrwale pööratud jai.

Kui nad nii kangel oliwad, et enam kuulda ei wõinud, hakkas naine murtud healele kõnelema:

„Siis laska tahtsid ja teda seal — tahtsid mõrtsukaks saada?...”

„Jah!“ lausus mees nähtawa kätetafumise himuga. „Sa mull on selleks põhjust.“

„Aga meie?“

„Meie? Kirikusse, mars! Minge paluge armast Sumalat, et tänamused heinamaad hästi rohtu kaswataksiwad, iseäranis aga Lühatalu omad!“

(Särg järgmises andes).



Wimedas aias *).

C. M. Franzdorf.

IV.

Me istusime sellesamatse pingi peale maha, mille peal Klaara enne minuga kokku puutumist ju istunud oli.

*) Waata „Narwa naljad“ ja järgmised andet.

Lükise aega seisime wait.

Ma tundsin, teadsin, et minu kohus on esimeseks juttu teha — aga ühtlase tundsin ma ka kui wäga raske ja imelik keeruline — wõib olla ehk ka kuulaja kõrwas naeruwääriline see jutustus olema pidi.

Kõhatasin, pühkisin nina ja tahtsin just sõna wõtta, kui Klaara minust ette jõudis.

„Teil on küll mõni jalaasi jutustada? Kui nii, kas ei wõiks teie jeda minu kohus ära rääkida, kus meid keski ei sega?...”

„Pole wiga mu neiu!“ algasin ma omast piinlitust olekust nagu julgemaaks jaades. „Aga kuulge — ma ei tea miks, aga ma ei jaa mitte enne siit ära minema, kui teile oma tundmuse, omi praegu — mõne minuti eest elule ärkawaid aimdusi ära ei räägi?... Mu neiu! Siin tõmbasin ma neiuksese käe oma kaendlasse, tahtsin teda siis oma julle ka tõsta, aga tema keelas mind, rabeles natike ja nihutas end eemale.“

Ma kohmetasin jällegi.

„Kuulge Klaara, mu armas Klaara — mu kõnet?...”

„Jah kõnet küll, aga mitte teie kätte tegewust!...” wastas neiu kelmilisel naeratuksel. „Kui teie oma kätte woli annate, siis pean ma küll kobe koju hakama minema, sest et mind aimdus piinama kipub, kui oleks ma wihma käest räästa alla libisemid!“... Ja jällegi naeris ta laginal.

„Klaara!“ algasin ma kolmat korda. „Kuis teid elusaatus, nii järsku, wotamatalt ja ette walmistamatalt mulle julle wiskas, kui minu rind teie hirmust tufsuwa ja warijewa rinnakese sooje lõksid oma jüdame peal tundis — siis —

oo neiu, siis käis minust niifugune tundmine läbi, et ma üheltõul kas nutma ehk naerma, hüpama või kar-gama, kirjendama ehk kirjama pidin!... Ma tundsin üht, tänini veel aimamata õndsuse joowastust endast üle jookswat; mu hingamine „läks kiiremaks, süda palju kergemaks, meel rõõmsamaks ja ma ei oleks muud siin laias ilmas mitte enam soovida suutnud, kui et meie eluks ajaks nii wiisi teine teise rinnale juikuma oleks jäänud; et meid ükski wägi jelle halli taewa all enam ühest ei oleks suutnud lahutada!... Et meie...

Neiukene wajutas oma pehme käe peale mu kord jookswat olewa juu peale ja sõnas:

„Kuulge mu kaitseja, mu elu- ja auu-peastja; mis ammet teil on?...“

„See küsimine tuli nii ootamata ja koguni ise poolsest jermast, et mulle kui külma wett wastu filmi wõjati.

„Ma olen ameti poolest lufussepp, käin raudteel „depos“ tööl — aga mis see teie puudub?!...“

„Ei, muudu.... Rääkige aga nüüd jälle edasi?!...“

„Aga Klaara, — kuidas wõin ma nüüd, enam rääkida, kui ma jellelt teeltki kõrwale olen ekhinud, ehk ekhitatud jaanud?!... Miks ekhitate siis mind?!...“ küsisin ma kaunis karmil toonil.

„Waadke, auus lufussepp; — aga teie nimegi ma veel ei tea?!...“

„Minu nimi on Willem Waheer.“

„Waadake, auus Waheer, mulle tuli nii imelik see kõne ette. Ma arwasin et ühe juure waimu, mõne luuletaja ehk jutukirjutajaga kokku olen puutunud, nii osaw, nii soraw — luulelik oli teie kõne ja täis elu, waimu, wäge!“...

„Ja jah — nii siis mu Klaarake oli minuga lugu. Kui ma ehk wähegi lootu — oota — wõiksin?!... Kui ma ehk põrmugi teie silma ees wäärtusesse olen tõusnud — kui ehk fugugi teie weike jüdamekene veel minu jüdame wastu nii juudaks tufkuda, kui ta siis tufkus, kui teie mu kaendlasse, mu rinna naale — fu-kufite — siis — siis oleks ma õnneline inime jelle halli taewa all?!...“

„Fand Waheer, me tunneme veel nii wäga wähe teine teist, meie ei wõi niifugust jammu mitte nii äkitsest astuda, meie peame enne ka oma wanemate käest luba...“

Täsa olin ma jelle jutustuse ajal neiukenese oma hõlma tõmmanud, tajakesi tema ümbert kinni hakanud.

„Ja kui nemad sellega nõuus on, siis ei seija keski enam meie wahel!“ hüüdsin mina hull julgel elawusel ja pistsin esimeise muujakese Klaara õhetawate huultele ära.

* * *

Ja Suwiste pühade ajal olivad meie õnnelikud pulmad.

o o p p.



Ema.

Poolatirjaniku G. Gienkiemitschi jutuke.

T. F. Küla.

Kaugel wäljade ja laja luhatama nurmede taga paistis pisuke majakene wälja. Suurte papli ja kasepuude all, ei kartnud ta suuri tormisi, ei ülewelt alla woolawat wihma ega ka talwist pakkast — külma. Majakese kattusel peitjhes toonekurg ja waatis ühe jala peal seisest, kui kuingas kaugale oma ümber wälja. Majakese otjas aias, keset rohelist ploomi- ja kirsiuid, seiswad, kui wahi peal olewad soldatid — mesi- puu pakud püsti...

Shtunes.

Majakitti läwel seisis keikniist kätt naes- terahwas. Tema palgele oliwad sügawad, mure ja eluraskuste jäljed — kriipsud asenemid...

Korraga lähines õue peale tundmata meesterahwas. Naine ehmatas tema järskuse ilmumise üle. Süiski sai ta enesest wõitu ja jäi waikseste tema ligemale astumist, ära ootama. Wiimane astus wäsiwal samul tema poole ja terwitas teda järgmistele sõnadega:

— Nahu olgu sinu majakesele, puudele, põõsastele, wiljale ja kõigele mis sind ümber piirab ja ka sullegi — naine!...

Kõõmsalt wastas jelle peale naeste- rahwas ja kirjis: — nagu näha oled kaugelt?... Istu jeni, oled ju wäsinud — puhka — kuni ma lähen ja sulle jiuustu ja leiba toon?...

— Ja muidugit — sina said aru... wastas wõerasmees. — Kui pääsufene, kui kurg, mis sinu kattusel — ei ole ma mitte wähe, maadilmad mööda ümber rännanud!... Ka nüüdki olen ma kaugelt

tulnud — olen julle ju lastest teadusi toonud...

Wiimaste sõnade juures oleks wõinud jelle naise südant ta filmadest ära lugeda, kelledega temake wõeramehe otja wahtima jäi, kuna ta süda sees katteda tahtis. Süis lausus ta paluwal healel:

— Ah, räägi — räägi hea inimese, kas ja ei tea, midagit ka minu pojast Swanist?!...

— Miks?... Kas ja teda kõige enam armastad?... Kas teised ei ole ka sinu lapsed niijama kui Swangi?... Miks pärid ja tema üle kõige enne teadust?!... No kuula siis: üks sinu poegadeft muretseb omale igapäewast leiba raske puuraju- misega ja kalapüüdmisega, kalalistest jär- wedest — wõõral maal; teine laulab kirb- lugaft oma kodumaast ja loeb taewa tähtedest oma kodumaa heast ehk halwast kääkäigust ja hoiab tulisejalgsheid hobu- seid — juures, laias rohulagendikus, aga kolmas poeg elab suurtes kaljumägestikus kus ta lambaid hoiab ja kord pilwete piirilla, kord sügawas kohjemas orus, ülesse ja alla — ümber uitab! Kõik kolm, saadawad julle palju terwisid ja soo- wiwad pitka iga.

— Aga Swan?... päritab ema kirjel- damata rahutusega.

— Kuuled, kuuled ka warji temastki. Ei ela Swan mitte head elu, maa mida ta oma künne küünega harib, ei anna talle taju. Häda ja puudus — nälg ja jänu — on tema alatijed sõbrad!... Hädas ja puuduses saadab ta päewad, ööd mööda!... Ja — kaugel omast kodumaast — sõpradest, wendadest — wõhi-wõõra rah- wa hullas — seal on ta häda ja puudu- sega wõideldes oma kodumaa oma rahwa — ka oma kulbakalli keele- ning usu- ära unustanud — jelle mida sina

talle wäikfelt jüdamesse istutafid, mida fina talle fuhu fušfutafid!... Unušta fiis ka fina teda—tema ei ole enam mitte fiinu Swan?!... Unušta ja ära teda enam meelde tuleta?!...

Kuid waewalt oli wõeras mees wiimased sõnad öölnud, kui naine tema käest finni hakkas, teda tuppä talutas, seal oma wiimase leiwakese riulilt maha wõttis, jeda wõõrale kätte pistis ja ütles:

— Kändaja!... Ma palun jind nii wäga — wii see leib Swanile?!...

Eiis tõmmas ta rätiku omaft peaft, arutas ühes nurgas olewa jõlme üles ja wõttis sealt seest ühe—küll wift wiimase, oma hinge taga olewa raha, ulatas wõera poole ja sõnas:

— Kohkem mull raha ei ole!... Aga—lifas ta wärišewa, nuttu healega juurde—kus juures pisarad üle ta fortšus näu alla weeresiwad—wõtta ka seegi ja wii felle Swanile!...

Wõeramehe näule ilmus imeštufe-kuma.

— „Kuidas nii?... Eull on ju mitu poega?!... Aga fina ammad kōif ainult felle ühele?!... Wõi armastad ja teda aga ainult ükfi?!... Eiis on ta fülle kōige kallim?!... päris wõeras tõffjel toonil.

Maene waatis nuttuft nōrretawail fimil wõeramehe otša ja sõnas jüdamesse tungiwal, paluwal — healel:

— Ah wõeras mees!... Kōigi oma lastele joowin ma head ja palun alati nende peale Jumalalt õnne ja õnnistust!... Aga minu abi on ainult ühele waja!... Ühele, fellele, kes nendest —

kōige õnnetum, wiletšam ja waesem on—olen ju mina ta ema — ja tema mu, õnnetu — õnnetu poeg!...



Mere peal...

Torma tuul, löö wahtu, meri,
Laenetesje mata laew —
Kinnas mäsjul weereb meri
Südames keeb walu waew!

Meri, oh, mill palwet kuuled,
Millal hõlma wõtad mind?
Waiki jäewad tormi tuuled,
Tialgi ei waiki rind. —

P. Grünfelbti „Siniltiled“.



Kirjad.

„Šasnaža-Poljantš“ — 1902.

II.

Tema oli juft jäärane kui wiimased ülesse wõetud pildid Tšehow'i ja Gorki'ga. Mind nähes jäi ta feisma.

„Mis wõin ma teie heaks teha! hūidis krahw raskestes hingates, miitfi piast ära wõttes ja mulle kätt pakudes.

„Ma ei ole mitte teie poolse armu järele wälja tulnud, wait kuulama kuidas teie käfi käib ja termifega lugu on?...

„Terwis?... Pole wigagi!... Ütlen nagu alati: tänu Jumalale — surmale ligemale... Ma olen rõõmus... Mull on nii väga tarwis, kas teate, et mu mõtte aparat korras oleks ja tööd teeks;— mis peale jelle mu kõhusse, kopsusse jne. puudub — jellega pole minul asja!... Kui aga meelmõtte ja aju tööd teewad — jellest on minule küllalt!...

„Aga E. N., ilma kõhu, kopsude ja nendeta, ei wõi ju ka peaaparadid tööd teha?...

„Mis minul nendega asja on, waidles krahw wastu.— Kas tohtrid ja mu omaksed nende eest hoolitsewad... Ma jään Taltas raskestest haigeks... kopsu ja kõhu põletiku... aga siiski tänu Jumalale, jõudsin ma sõitu Sewastopolist koju, ilusti wälja kannatada!... Ja see teekäif iseenejest mõjus minu terweks saamise peale nii väga... kui juure päraline, kui hästi siisse seatud... väga, väga, hästi!...

...Ma olin enne kuulnud et Lew Niko-lajewitsh oma elulugu ülesse kirjutab. Ma tuletasin talle jeda meelde.

„Sellest ei ole juttugi!“ wastas krahw Tolstoi — „See on wale!... Witte midagit jellejuguft ma ei ole kirjutanud, ei kirjuta ja ei saagi kirjutama! See kuuldawus wõis ehk sellest tulla, et wäljamaal nüüd minu täielist kirjatööde kogu wälja antakse — Prantsuse keeli ja siis küüsis küll üks minu väga hea tuttaw B. kas ei wõiks sinna ka minu elulugu ülesse tähendatud saada, mille jäuks tema minu käest teateid palus. Sellest wõis siis ka kuuldawus minu eluloo asjast wälja minna. Mina ei usu neid, elulugusi ja ma ei soowi tema awaldamist. Elulood?!... Mis asja see tähendab?... Oma kirjutatud elulugu?... See on, et inimene iseenejest juttu teeb?!... Ise-

ennast kirjutab?!... Mis temas hea on, sellest ta kirjutab, mis halb — sellest waitib?!... See on ju nii loomulik!... Kellel oleks küll heameel, oma pattud kõige maailma ette, kui pildiks wälja panna — olge head siin nad on — waadake?!... Ei kellelgi!... Ehk tui ta jeda teeks ja weel juurde waletaks — sellele oleks sellest kasu?!... Ei kellelgi!...

Nii juttu ajades olime meie puies-tifust wälja, ühe pool wuldaka onnise juurde jõudnud. Sinna sisse minnes pidime tubliste kumardama. Siin jõi kirjanik krahw Tolstoi „kumõssi“ — üks kohupiimast tehtud jook. Talutüdruk oli jellega harinenud, ta lükas krahwile ühe wana „Djakowi ja Krimmisõja-aegse“ tooli, mille üks jalg mööda põrandat järele kolises, istumiseks ette.

„Ma tuletasin krahwile meelde, kui kardetaw säarase wana kameli seljas istuda on.

„Ma olen jellega ju harinenud, ehk mis sellest! — kui ma tema wastu seina panen — siis seisab ta seal ilma ühe jalatagi paigal?!“ wastas krahw waifse naeratusega.

Kumõssi joomine olla krahwile, nagu ta ise ütles, väga kosutaw, terve. Teda walmistawad jelleks kutsutud Tatarlased. Kui me seal umbes kümme minutid istunud olime, astusime wälja ja algasime jällegi oma olewat juttu. Me piasime nii mõnegi waimu-wäljal töötaja juures, nagu näituseks Uspenski, Tschchow, Gorki, Shebrina ja Andrejewi. Gimesega ei olnud krahw mitte rahul. Tema töödes ei olla mitte midagit mis oma wärwi kannaks. Kõik olla segane, tume ja sügawmõtteline, wäsitaw. Seal wiis otsekohe krahw ise jutueie Tschchowi ja Gorki peale.

„Aga näituseks Tšehow ja Gorki — waadake kui sugune iseseiswaline töö, algusline maitse, elaw oma elu — seal ette ei tule?...“

Ma julgesin tähendada, et nemad oma tähtsuse ja kuulsuse wäljamaa kirjanduse südamest on omandanud — et nad sealist lihtsust ja uuemat iseloomu tundmust on meie kirjandusesse mõistnud ülesse wõtta...

„Aga — sellest see juttugi on?!...“ lausub Lew Nikolajewitš elawalt. — See on soon, mis inimesi tema õigetes, ülbistes kujudes ette toob...

Tšehowis leidis krahw kõrgeandelist kirjaniiku, aga mitte näitlus kirjandust; seal olla ta tõistele järeletegija.

„Ma lugesein tema „Kolme õde“ ja ma kahjatsen, et otsani ei lugenud. — Misjugused — sõnad, misjugused kõne käänded?... Mitmed, mis kuhugile ei kõlba!...“

Sugugi ei olnud krahwile L. N. Andrejew meelt mööda. Sääraniis tema „Põhjata“ näidend.

„See on juba hirmus!... Mäherdune mustus, pori!... Et noormees neiukest nii kaugele ukutab, teda ta kõige tarwilisemal filmapiilgul abita maha jättab — see on hale, see on kole! Põui!... Ja mis seda siis kirjeldada?... Miis...“

...Nii rääkides olime meie kogu „Zasna-Poljanka“ pargi ümber ära käinud. Kõige selle käigu ajal — umbes tund aega — ei istunud Lew Nikolajewitš kordagi. Ei, tema näis just niisuguseid kohti, teesi, mäekünkaid ja orufesi wälja walima, mis teda enam ja enam oleks wäsitanud... Mitmes kohas pidin ma teda kaealt finni wõttes, tuetama...

Siis sain ma ka näha, et ehk krahw küll ainult lähikene aeg omas mõijas

oli, siiski oma mõisa ja talupoegade elu-olu ja juhtumisi juba tundma oli õpinud.

Meile tuli noor taluneiuke wastu.

(Lõpp järgmises andes).



Wahc=palad.

Utu järele ka antaksegi.

(Papa Krügeri elusti).

Üks Israellide ja Moosese järel käijate selts, palus kord papa Krügeri käest, kui see Hollandi priiusulistele ühe oma kiriku ehitamiseks suure pläraka maad oli annud, et neile saaks ka oma kiriku jänks maad lubatud...

President lubas jelle üle järele mõtelda ja warfi oli ta sellega nõus.

„Mõne aja pärast tuleb aga tema juurde keegi Suut ja kaebab, et see maatükk, mis neile kiriku ehitamiseks olla antud, hoopis — pool-wähem olla, kui see mida Hollandi priiusulised olla saanud.

„No olgu siis nii“ wastas Krüger — „kuidas arwate teie seda annet siis mitte kohaseks?... Mina arwan seda koguni õigeks: nemad — Hollandlased — usuvad kõike seda mis piiblis on; teie aga poolt?... Sellepärast saavad nemad terme tefatini maad — teie aga — poole!...“



Raljaka loo jutustab keegi Wene leht Harkowist. Seal olla üks tumm ja kurt kellegi puusepa juurde tööd otsima tulnud. Et temal ka töömest tarwis ja et tummad ikka auusad töötegijad on, siis wõttis wiimane tema wastu. Tumm ei mõistnud suuremat tööd teha; aga siiski

oli musta tööde ja jooksupoisi aseme täitjaks, kui loodud.

Ühel ööl ärkas puusepp üles ja näeb, et tumm tema kastikallal midagit otsib. Ta astus tasakeisi tema selja taha, pani käe ta öla peale ja küsis mis ta sealts otsiwat.

„Mull tuli suitsutamise himu ja ma otsin siit tubakaft!...“ wastas tumm ja furt“ kõige puhtamas Wenekeeles.

Uga ta sai ka aru, mis ta nüüd oli teinud ja et mitte finni nabitud saada, pistis ta uksest plehku.

Puusepp jäi lajali suul talle järele wahtima.



Kaljad.

Liht muinasjutt. Neli kärbest otsi-
siwad omale kõhu kinnitust. Üks nendest
leidis moosipurgi ja hakkas sellest nilp-
jama. Moos oli aga wõltsitud ja waene
kärbselene pidi hirmsas kõhu walus —
surema. Teine kärbes, kes seda nägi,
otustas — moosi mitte puutada. Ta
leidis leiwaraafukesi ja hakkas neid ham-
mustama. Uga ka leib ei olnud kihw-
tistest ollustest mitte puhast ja waene
kärbes juri niisama, kui esimene. Kol-
mas wandus need toidud söhu ja rappa
ja otustas ainult wedelikudega oma elu
alles hoida. Ta lendas õllekruusi ja
maitsest sealts märjufest. Olles oli aga
walstkust—olust—ja kärbes kärwas; kui
esimesedki. See nähtus pani neljanda
ja selle kõige wiimase majakärbselene
sügawaste järele mõtlema. Mida enam
ta mõtles, seda selgemaks sai, et elu
siinse wiletsas maailmas midagit wäärt
ei ole — tarwis ise enesele otja teha.
Sellel mõttel lendas ta taldrefu juurde,

mille peal fuur kärbes maalitud oli ja
mille all jäme kiri seisis „surma kär-
bestele“. Kuttu piigistas ta oma filmad
finni, et mitte näha, kuidas surm tu-
leb — ja hakkas surma jooki jooma.
Uga ime: mida enam ta jõi, seda pa-
rema, terwema ja terasema ta iseene
tundis olewat!...

Ka seegi paber — oli wõltsitud!...



Töeterad.

— Mis ja teisele teha ei soowi, seda
ära tee ise ka mitte.

— Töö on iga õnne alus.

— Sipelgas ei ole mitte fuur loom,
aga misjuguised mäed ta kofku ei kanna!

— Ega me rikkusega ela, me elame
inimesega!

— Metsa peale waadates, ei kaswa
ta weel mitte suureks ja inimeste otja
wahtides, ei saa keegi sõõnuks!

— Wõerast fuud ei saa rätikuga
mitte finni katta.

— Sõber sõbra, Jumal aga kõikide
eest.

— Waene palub — anne saab Ju-
malale.

— Waikses wees, pesitseb wanasarwif.

— Oht küll mõni mari magus ja
punane on — siiski on ta hammustades
wiha.

— Kes elab — saab sõõnuks.

— Töö ja püsiwas, wiitwad õnne
radadele.

— Kes inimeste meele järele tahaks
elada — see oleks jama sugune narr,
kes sõelaga wett püüaks tuppaa tuua!

Narwas. S. Paap. Narwas.

Suhkentalis, Suures liinis omas majas.

Kõige suurem õmbluse ja kudumise masinate kauplus ja ladu

soowitab kõige suuremas wäljawalikus üleilma kõige kuulsamate wabrikute õmblus masinaid, nagu:

„Phoenix“, „Ceutonia“, „Dürkopp“, „Original-Victoria“, „Kaiser“, „Hau-
mann“ ja „Singer“

masinaid ja kudumise masinaid „Cloriosa“, kes oma headuse ja uuema aja ehituse poolest ilma wõistlemata kõige paremad on. Et minu kauplus masinaid otseteel wabrikutest ja suurel hulgal ostab ja et mull peale masinate kaupluste weel mitu teist kasutoojat äri on, siis teeb see mulle wõimalikuks masinad 10—15% odavamalt müüa, kui keegi teine, kes omad masinad paari kaupa Poolamaa juutide käest ostab. Kõige nende ülem. nimetatud masinate peal võib peale harilise õmbluse ka kõige ilusamat kunstikkimise tööd teha.

Kirjalik wastutus 5 aastat — hinnafirjad — hinnata.

Kõige täielikum

rana kauplus

Narwas

Suures uulitsas, omas majas, nr. 56 telefon nr. 43. Mäti ou kauplustest saada: randa, igast suuruses ja feltsis, tšinkplekki, wash-plekki punast ja kollast traati igat feltsi; naelu kõiki feltsi; lukkud igas suuruses; ja headuses; ahjupliidid igas suuruses; wiilid; wedru ja muud terast; telefo-uid ja nende jäud; püsirohutu, haawlid, padronid, kuulid; lakkid, wärwid õlid, olewi j. n. e., köied ja nõõrid; klaasi iga feltsi ja karwa; ahelaid; wilki ning igasuguseid maja kraamisid, riistu ja nõusid. Kõige paremad wäljamaa jalatritsud — uisud — igas feltsis ja suuruses. Tellimised saawad ka kirjalikult wastu wõetud.

Auupakkikult

A. J. Nõmtak.

Teodot Tshugunow'i

kaubamaja

soowitab wäga parajate hindade-
dega, weiksematele kaup-
meestele ja poodide pida-
jatele suures wälja walikus
igat feltsi kauba kraami—
puhta raha, usalduse, kui ka wõla
peale.

Hinnafirjad antakse ja jaadetakse
igale ühele soowi peale koju kätte.

Kõige auustusega

T. Tshugunow.

**J. Nikolai
masinate magasin,**

Narwas, Suur. uul., Otto majas



soovitab
suures wälja
walitus:
**kudumise
masinaid**
kõit pruungita-
wad klasfidi-
seltfidi — alati
saada.

õembluse masinaid;

„Triumpf“, Sakamaa Singerid ja
kõige uuema sistemiga

Centrallaewukese masinad ilutööde tarwis.
Kunstitõimimine saab hinnata õpetatud.

Jalgrattad suurel wälja walikul ainult
kuulsumatest Wene ja wäljamaa wabrikuteft.

Masina eli, nõelu kõigi sistemide tarwis
ja ütfitud jaud on alati saada.

Jalgratta gummid, jabulad, latornid,
kettid, tüürid jne., ja kõitsugu ratta ehitus
materjali on alati saada.

Suur ladu põllutöö riistu, masinaid ja
nende ütfitud jaud. **Koorelahutajad:** Alfa,
Wiktoria ja ABC, 40 rublasti peale.

Sinnakirjad saawad tellimise peale postiga
kodu saadetud.

Peale selle muretjen wabriku hindadega
tulepritsid, schlaahid ja kõit tarwikutud nõud
tulekairse seltfidele.

Adress: Нарва, Ф. Николай.

**Kolonial ja wiinakauplus
F. J. Toone**

Narwas, Suures uul., nr. 5.

Soovitab suures wäljawalikus: Theed,
kohwi, sukru, jahud, tangud, ja kõit
muud würtis kaubad.

Wene- ja wäljamaa wiinad, likerid,
naliwkad, palfami, konjaki, rommi,
mitmeteltfi õlled, mõdu, limonadi, ja
selterssi, kui ka kroonu wiinad.

Klaas- ja kiviiriistad, kõõgi ja lauasaad.

Lampifid ja nende ütfituid jägusid.

Iga seltfi tubakat, paberossid, hüljid
ja sigarid kõigis hinnas ja headuses.

Kõitseltfi kompfekid, biskwitid, kakao,
jshokoladid.

Silmapeju seepi, lõhnewad õlid, mängu-
kaartid j. n. e.

Adress: Тооне, Нарва. Телефон nr. 15.

Igauguste riiete ja majatar-
wituste kauplus, ehitusmaterjali,

puude ja palkide ladu

Uues Petrowskis, omas majas.

Auupakkitult

G. K. Abramow.

Uurmakser



Bober'i



uuesti awatud uuri kauplus ja pa-
randamise töötuba.

Narwa linnas, Hermani uulitsas Weisseneni
majas, Dultsewi kõrwal, müüb ja parandab
kõikejagusid uuri ja kellafid kuld ja hõbe
asju — paraja hindadega. Et ma kõit
tööd ise teen, siis wõin nende headuse eest
wastutada.

Walmis teenima **Bober.**

Annab auupakkitult oma kaubatarwita-
jatele teada, et olen eesolewaks Neliwühi-
pühadeks, suures wäljawalikus saanud: Pe-
terburi mehniklijest jalandude wabrikust,
igajagusid meeste- ja naesterahwa, kui
ka laste **jalandusid**. Palun lahkeste waa-
tama tulla.

Auupakkitult **F. J. Scharonow.**

Narwas, Suures uulitsas, nurga peal wastu
Peterburi wõerastemaja.

Minu juurest on alati saada: theed, koh-
wi, sukru, püülijahu, manna ja
tatra-tangud, riiete ja maaldri
wärwiid; kattusepappi ja igaseltfi
rauda, takku maja ehituse jäuks. Kes
1/3 hinnast sisse jaadab sellele jaadan kraami
koju järelnaksuga kätte.

Narwas, Tallinna uul. omas majas, nr. 19.

Auupakkitult

J. Tshugunow.

Soovitan omaft suureft walmis riiete ladust meeste- ja naesterahwa fuweriideid, palituid, ülifondasid, westiji, püffa j. n. e. Palun adressi meeles pidada sest, et minu kaubad otjeteel Peterburist saamad tellitud siinsetest igatepidi paremad ja odavamad on. Dstan linnu ja metslooma nahkasi ja maksan head hindu.

Rõige fuurema auupatumisega

Kalilulla Fetkulin.

**Zuhentalis, ragatka ligidal,
Rosenbergi majas nr. 151.**

Annan auupakkitult Narwa linna ja ümbruskonna elanikele teada, et ma Aude Petrowskisje, Kreitseri majasje,

lufusseppa- ja wiili- raju- mise töötua

olen ajutanud, kus kõiksugused lufusseppa tööd, nii kui: lufud, wõtmed, furnu-aiad, raudristid; jalgrattad jne. saawad tehtud. Ka wanad wiilid, uuesti ja hästi, üle rajatud.

Auustusega **P. Schmit.**

Palun adressi dieti tähele panna!

Mittu maja on kobe mülla Tingimised on head. Teadused T. M. Franzdorfi raamatukauplusest.

Prillid ja näpits-prillid

kõik №№, 90 kop. tüff paremate Prantjuse optik-klaasidega, peentes nifeleeritud raamid. Mitmeaastases tegewuses niisuguse kaubaga, olen niikaugele jõudnud, et ije prilliklaasiji №№ järele wäljawalitfeda mõdistan, mis igaihele nende filmade mööda on. Sellepärast igaiks, kes minn juures prillid ostnud on, wõib neid mittu aastat järgimööda ilma ümberwahetamata kanda.

Amerika kauplus

Suures uul., Linna majas.

seal kus iga asi 40 ja 90 kop. maksab.

Uus walmis riiete ja peene- kraami kauplus.

Narwa, Zoofus, Noosenbergi m. nr. 151.

Minu kauplusest on saadawal kõitseltfi meeste- ja naesterahwaste walmis riided. Kõbit riided on hästi passiwalt walmistatud. Moobid on kõige uuemad; iseäranis **uudiseid** on **naesterahwastele**. Mull on suur wäljawalif **maniskaid ja shlipfusi**; maniska **nööpa, niiki, nõelu, siidilinta, kindaid, korsettisi** jne.

Res minu kauplusesje aga sisse astub — see leiab tõesti meeldiwat kaupa — mis osta junnib.

Tellimised riiete peale saawad igal ajal wastu wõetud, ka naesterahwaste, riiete peale.

Rõige auustusega

M. Schiffer.

Maaldri, lakeerimise ja sildi maalimise töötuba



J. Stern

Narwas, Uues Petrowskis Sifelmani majas nr. 71.

Wõtan igal ajal parajate hindadega kõift juugust maaldri tööd, ka jalgrattaste lakeerimist wastu.

Thornajõel, Kuuifutalus, jaawad igajugused

puu- ja raudseppa tööd

tehtud, iseäranis aga

juuruaiad ja raudristid,

igas juurjes, headuses ja hinnas.

Auupakl. wenn. **G. ja M. Swartz.**

Johann Ellenbergi

Walmis-riiete kauplus

Narwa linnas, Suures uul pagar Jungi m. nr. 4. Soowitab omaft suureft walmis riiete ladust wäga kohaste hindadega palitud ja ülifondasid. Tellimised jaawad meeste kui ka naesterahwa riiete peale alati wastu wõetud ja töö puhtasti ning maitjeriffalt odawa hindadega walmis tehtud.

Soowi peale saab ka järelemaksuga müüidud ja mued riided õmeldud.